

Diario de Mallorca

EDITORIA BALEAR S. A. DL. PM 261/1958 - ISSN 1131 - 9518

DIFUSIÓN
CONTROLADA POR

► DIRECCIÓN DE DIARIO DE MALLORCA

C/ Puerto Rico 15 (Nou Llevant) - 07006 - Palma

☎ Centralita: 971 170 300 ☎ Venta prensa y suscripción: 971 170 323

Fax redacció: 971 170 301 Fax publicitat: 971 170 307

► INCA: C/ Vidal 5 ☎ 971 505 851

► MANACOR: C/ Juan Lliteras 7 - 1 ☎ 971 554 850

Directora: Maria Ferrer Oliver

Subdirectora: Marisa Goñi

Adjunto a la direcció: Matías Vallès

Redactores jefes: Mateu Ferrer, Pilar Garcés (Opinió / Palma)

y Miguel Vicens (Coordinador multiplataforma)

Jefes de secció: Ricard Cabot (Deportes), Xavier Peris (Sucesos) y Raúl Sanz (Preimpresión)

Coordinadores: Jaume Bauzá (Mallorca), Elena Vallés (Sociedad y Cultura), Rosa Ferriol (Part Forana)

Gerente: Sebastián J. Oliver. Gerente adjunto: Jordi Lladó.

Director comercial: Guillem Nicolau. Director de publicitat: Antoni Calafell.

Jefe de sistemas: Antonio Amengual

ADAPTADO A LA PROTECCIÓN DE DATOS POR PRODAT

Todos los derechos reservados. Prohibida toda reproducción a los efectos del artículo 32.1, párrafo segundo, LPI. Esta publicación no puede ser reproducida, ni en todo ni en parte, ni registrada en, o transmitida por, un sistema de recuperación de información, en ninguna forma ni por ningún medio, sea mecánico, fotoquímico, electrónico, magnético, electroóptico, por fotocopia, o cualquier otro, sin el permiso previo por escrito de la editorial.

LA TIRA

POR FERNANDO MONTECRUZ

montecruz

Este diario respeta en todo momento la libertad de expresión de sus colaboradores. Por eso sus artículos reflejan únicamente ideas personales.

LA OPINIÓN DEL PERIÓDICO SOLAMENTE SE MANIFIESTA EN SUS ARTÍCULOS EDITORIALES.

Opinió

L'ACCÉS A LA INFORMACIÓ MEDIAMBIENTAL

Ens ha resultat molt difícil poder accedir a determinats àmbits del medi ambient sense que hagin hagut gaires explicacions tot i l'evident incompliment de la llei

TRIBUNA

Lluís Vallcaneras

Col·laborador del CES

El passat 28 de novembre es va presentar, en el Parlament, la memòria del Consell Econòmic i Social sobre l'economia, el treball i la societat de les Illes Balears 2018. En ella hi trobam informació sobre els àmbits més diversos, però ens centrarem en el punt 11 del capítol I de l'esmentada memòria, que és el que fa referència al medi ambient. I ho farem, no tant pel contingut, com pels problemes trobats a l'hora de accedir a la informació per elaborar-lo.

El dret a l'accés a la informació està recollit en el conveni d'Aarhus, el qual va ratificar Espanya el 15 de desembre de 2004. En base a això, es va redactar la llei 27/2006 en la que es regula el dret a la informació, de participació pública i d'accés a la justícia en matèria de medi ambient. Pel que fa a l'accés a la informació en matèria ambiental, és un requisit previ perquè puguin exercir-se la resta de drets regulats al conveni. Concretament, el tractat recull a l'article 5 el dret d'accés a la informació en el seu vessant actiu i a l'article 4 en el seu vessant passiu. La primera implica l'obligació de les Administracions Públiques de difondre la informació ambiental que posseeixen i elaborar informes sobre la situació del medi ambient en cada Estat, almenys cada quatre anys, mentre que el vessant passiu implica l'obligació de lliurar als ciutadans la informació en matèria de medi ambient que sol·licitin, en el termini màxim d'un mes. I aquí és on ens volem centrar.

Les Administracions Públiques tenen l'obligació de lliurar als ciutadans la informació que sol·licitin en menys d'un mes

En la segona etapa de funcionament del CES (després de la suspensió dictada pels obscurs criteris d'un il·luminat), ens ha resultat molt difícil poder accedir a determinats àmbits del medi ambient sense que hagin hagut gaires explicacions, tot i l'evident incompliment de la llei 27/2006. En alguns casos s'ha hagut de recórrer a amistosats i d'altres a esperar que el funcionari corresponent tingués un bon dia per obtenir informació. Amb l'excusa de que "tot està penjat a la xarxa" ho tenim tot arreglat, i la veritat és que el que està penjat a la xarxa està molt lluny de la informació sol·licitada.

De l'IBESTAT, organisme que hauria de disposar de tota la informació, ben poques dades s'han obtingut perquè "les conselleries no ens envien la informació". És cert que les conselleries no compleixen amb la seva part, però no és menys cert que un organisme encarregat de coordinar la generació de dades oficials corresponents a la comunitat autònoma de les Illes Balears, hauria d'anar a cercar les dades que no té, en lloc d'esperar a que caiguin com el manà.

Costa de creure que en una època en la que està tot informatitzat, a mitjan 2019 no es pugui disposar, per exemple, de dades sobre depuració d'aigües de 2018. Tampoc s'han obtingut da-

des sobre construccions a sòl rústic en algunes illes. Els dos són temes controvertits que, en benefici de la transparència, haurien de ser els primers dels que es poguessin disposar de dades. Però no és així per segon any consecutiu, tot un símptoma en plena època de l'emergència climàtica.

En resum, l'únic que es demana és que es compleixi i es faci complir la llei. Si això ho tinguessin clar tots els estaments del Govern, tots en sortiríem guanyant.

¿YA NADIE DA Y CALLA?

ARTÍCULOS DE BROMA

Javier Cuervo

La industria de la concienciación tiene más oferta de la que es capaz de absorber una conciencia normal. El domingo, en el Telediario, unos individuos se aprestaban para dormir en la calle una noche de diciembre con el fin de "crear conciencia sobre el drama de las personas sin hogar y visibilizarlos".

A los sin techo no hace falta visibilizarlos. En invierno, cuando intentas correr más rápido que el frío camino de una casa caliente que ofrece cena y cama, ves una persona tumbada entre cartones en un soportal o en un cajero automático y ya no ves otra cosa. A las personas sin hogar no hace faltaba visibilizarlas; hay que invisibilizarlas en interiores cálidos y cómodos. En la "visibilización" sólo se veía a los voluntarios de un simulacro para el Telediario cuando la realidad tiene petados los albergues. No era una visibilización, era una suplantación.

► Detrás de esta primera "Gran dormida mundial" que se celebró en Madrid y en otras 50 ciudades, está la búsqueda de 50 millones de dólares para ayudar a sintecho y a refugiados. Bien. La estrategia recurrió al repertorio visibilizador habitual (performances, flashmobs, coreografías y teatro de calle) y explotó -15 euros costaba la donación para dormir en la calle- el coleccionismo de experiencias, el gusto por el simulacro y el excursionismo al drama ajeno que frivolan la dureza de la noche a la intemperie. Las personas "sin hogar" no lo serían si su desgracia durara una noche. Estas acciones de propaganda llueven unas sobre otras, calan a todos menos a los que están a cubierto por falta de conciencia y no necesitan tanto espectáculo cuando se aplican a problemas de proximidad donde es más útil poner más de manos a la obra de verdad y menos figurantes a la obra de teatro.